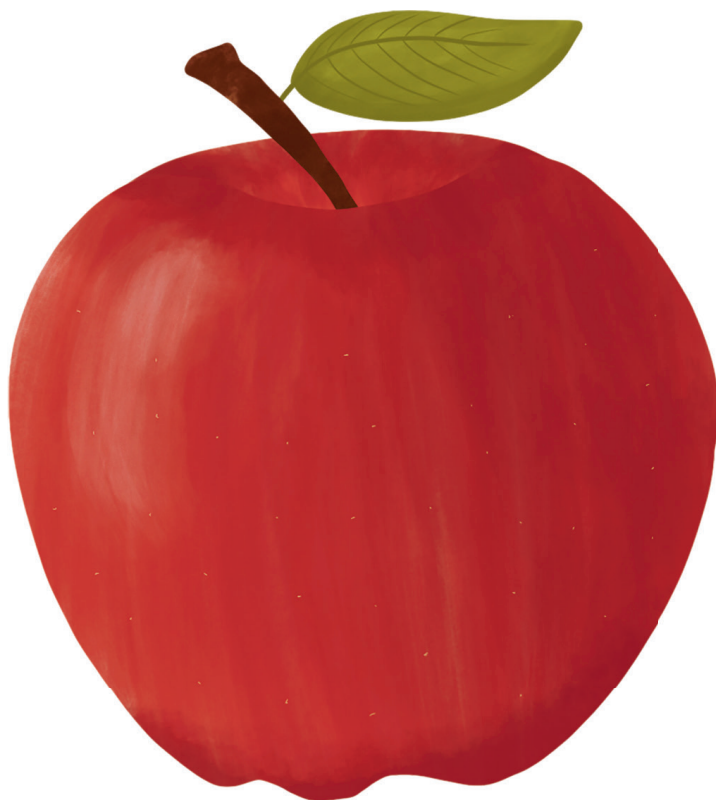

Ābeļkalna noslēpums

821.174-93

Ba 850

Grieta Baula

ĀBEĻKALNA NOSLĒPUMS

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*

Redaktore *Guna Pitkevica*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Korektore *Ilona Burka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. SPG-2638.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Teksts, Grieta Baula, 2023

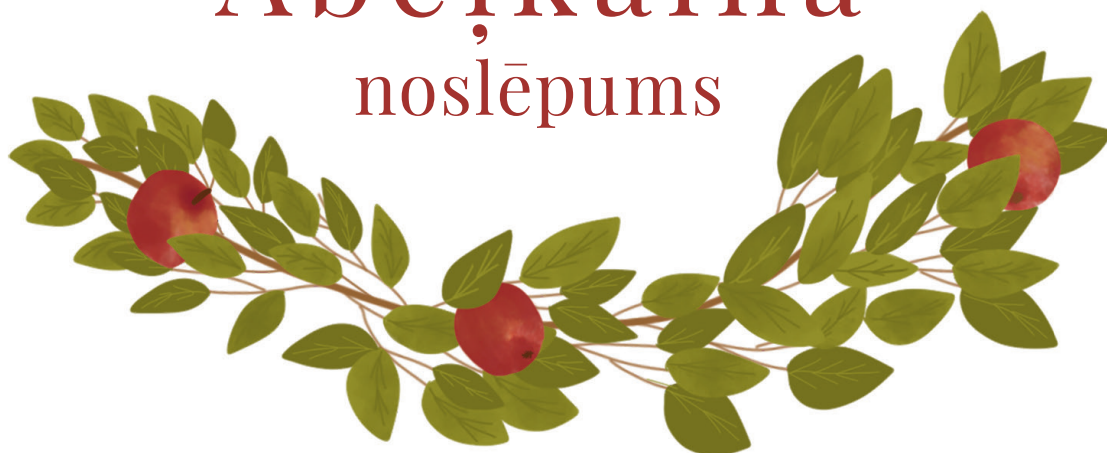
© Ilustrācijas, maketa un vāka dizains, makets, Grieta Baula, 2023

© Literārā apdare, izdevums, Apgāds Zvaigzne ABC, 2023

ISBN 978-9934-32-060-6

Grieta Baula

Ābelkalna noslēpums

ZVAIGZNE ABC

Atbraukšana

Alle no visa spēka centās atvilkt vaļā veco, ierūsējušo vilciena logu, taču tas spītīgi negribēja viņai klausīt.

“Ļauj, es tev palīdzēšu,” teica Lūkass un metās mā sai palīgā. Pēc mirkļa ietiepīgais logs ar griezīgu skaņu padevās viņu pūlēm un atšļūca plaši vaļā. Abi bērni izliecās laukā un dziļi ieelpoja dzestro vakara gaisu. Saule lēnām rietēja, un reibinošā ziedu smarža lika nojaust, ka viņi pavisam drīz būs klāt.

“Es arī gribu, es arī gribu!” sauca mazais Francis, spraucoties mā sai un brālim pa vidu, lai redzētu, kā pustukšais vilciens traucas cauri kalnu līkločiem.

“Nākamā pietura – Ābeļkalns. Galapunkts,” teica čerkstoša balss vilciena skaļrunī.

“Urāāā, tūlīt būsīm klāt!” bērni nopriecājās un tūlīt atkal izliecās laukā pa logu, lai vēl izbaudītu atlikušās brauciena minūtes.

Kā jau jūs noprotat, Lūkass, Alle un Francis ir mūsu stāsta galvenie varoņi, kuriem būs lemts piedzīvot neparastus notikumus kādā mazā kalnu ciematiņā – Ābeļkalnā. Šorīt bērni pameta lielpilsētas drūzmainās un pārkarsušās ielas, lai dotos baudīt kalnu sauli, dabas veltes un bezbēdīgu dzīvi pie saviem

mīļajiem vecvecākiem. Ar mammas un tēta gādību viņi tika pavadīti līdz vilcienam, lai paši visas dienas garumā šķērsotu pļavas, mežus un gravas, līdz beidzot nokļūtu kalnu ieskaustajā ciemā, ko sauca par savām otrajām mājām. Taču šis stāsts nav par vasaras brīvdienām vien. Šis stāsts vēsta par... labi, vairs neko priekšā neteikšu, pamazām jūs paši visu uzzināsiet...

Vilciens tik tikko bija piestājis stacijā, kad bērni, koferiem lidojot pa priekšu, lēca laukā no vagona, lai ātrāk satiktu savus vecvecākus.

“Meme! Pepe! Mēs esam klāt!” visi reizē sauca un metās vecvecākiem ap kaklu. Vectētiņš kā vienmēr dzina jokus un pārspīlēja, ka bērni pārvērtušies līdz nepazīšanai. Savukārt vecmāmiņa nevarēja vien beigt visus mīļot.

“Cik jūs esat lieli izauguši, mēs tā pēc jums ilgojāmies!” teica vecmāmiņa.

“Mēs pēc jums arī! Pagājusī vasara bija zemē nosviests laiks garlaicīgās bērnu nometnēs!” žēlojās Alle.

“Jā, nekur nav tik labi kā šeit!” atzina Lūkass.

“Kāds prieks to dzirdēt!” sajūsminājās vectētiņš.

Viņam kā parasti bija līdzī kravas velosipēds ar lielu kasti stūres priekšpusē, tajā tika sakrāmētas visas somas un pa virsu uzsēdināts mazais Francis.

“Alle, tava soma ar katru gadu kļūst tikai smagāka,” sūdzējās vectētiņš, pūloties iestūķēt Alles milzīgo koferi kravas kastē.